

підтримує територіальну цілісність України і її виключний суверенітет над Кримським півостровом. Деякі держави притримуються прямо протилежної позиції, однак така точка зору на міжнародній арені є швидше винятком, ніж правилом.

Список використаних джерел:

1. Гакман С. Російсько-український конфлікт щодо територіальної приналежності Криму: міжнародно – правові та геополітичні аспекти // Зовнішні справи. – Ч. 2. – 2014. – № 10. – С. 14.

2. Оцінка аргументації Російської Федерації щодо приєднання Придністров'я : аналітична записка Національного інституту стратегічних досліджень / О.О. Даниляк, В.С. Караваєв // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://goo.gl/uugZkT>.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Процун С.С.

Плескань Віра Вячеславівна

студентка III курсу

факультету міжнародно-правових відносин

Національного університету «Одеська юридична академія»

ІМПЛЕМЕНТАЦІЯ КОНВЕНЦІЇ ООН ПРО БОРотьБУ З ФІНАНСУВАННЯМ ТЕРОРИЗМУ В УКРАЇНІ

Розвиток міжнародних відносин у сучасному світі вимагає чіткої співпраці між державами в напрямку подолання тероризму та будь-яких його проявів. Одним з основних інструментів у розвитку тероризму є його фінансування. Тому блокування цього явища є надзвичайно актуальним на інтернаціональному рівні та для окремих держав.

«Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України» [1].

Конвенція ООН про боротьбу з фінансуванням тероризму прийнята 9 грудня 1999 року в Нью-Йорці (набрала чинності в 2002 році). В Україні її було ратифіковано Законом України від 12 вересня 2002 року [2].

Україна як країна-учасниця повинна привести своє внутрішнє законодавство у відповідність до норм Конвенції з огляду на такі аспекти:

- 1) криміналізація злочинних діянь, що є злочинами за змістом Конвенції;
- 2) відповідальність юридичних осіб за діяння, які визнанні злочинними за змістом Конвенції;

- 3) контроль за операціями з грошовими коштами та іншим майном;
- 4) формування переліку організацій та осіб, які причетні до терористичної діяльності;
- 5) призупинення операцій та арешт майна.

Кримінальний кодекс України [3] Законом України від 18 травня 2010 року доповнено статтею 228-5 «Фінансування тероризму». Відповідно до зазначеної статті, злочинними визнаються такі діяння: фінансування тероризму, організація, підготовка або вчинення терористичного акту, публічні заклики до вчинення терористичного акту, створення терористичної організації.

У Цивільному кодексі України [4] у статті 1074 передбачено обмеження прав клієнта щодо розпорядження грошовими коштами за рішенням суду, або у інших випадках встановлених законом, а також у разі зупинення фінансових операцій, які можуть бути пов'язані з легалізацією (відмиванням) доходів, отриманих злочинним шляхом або фінансуванням тероризму.

Кодекс адміністративного судочинства України [5] доповнено нормою, якою встановлено особливості провадження в справах за зверненням Служби безпеки України щодо накладення арешту на активи, які пов'язані з фінансуванням тероризму та стосуються фінансових операцій, зупинених відповідно до рішення, прийнятого на підставі резолюції Ради Безпеки ООН, зняття арешту з таких активів та надання доступу до них (стаття 183-4).

Імплементация міжнародних правових норм щодо призупинення операцій та арешт майна реалізовано шляхом внесення відповідних норм до Закону України від 28 листопада 2002 року « Про запобігання та протидію легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму »[6].

Законодавчі норми отримали подальший розвиток у відомчих документах Державної служби фінансового моніторингу України. Наказом Державної служби фінансового моніторингу України від 14 вересня 2012 року затверджено Порядок прийняття Державною службою фінансового моніторингу України рішення про зупинення фінансових операцій [7], визначено підстави для зупинення чи поновлення проведення моніторингу фінансової операції, зупинення видаткових фінансових операцій тощо.

Отже, проаналізувавши деякі аспекти імплементації Конвенції ООН про боротьбу з фінансування тероризму в національне законодавство, ми можемо спостерігати, що, незважаючи на певні досягнення, процес імплементації триває та потребує певних зусиль з боку державної влади в Україні. Крім того, значний ресурс імплементації норм міжнародного законодавства в цій сфері знаходиться в юрисдикції відповідних міністерств і відомств. Поряд із законодавчим органом міністерства й відомства також

повинні привести свої відомчі нормативні акти у відповідність до законів України та міжнародної Конвенції.

Комплексне вирішення проблеми фінансування тероризму можливе лише за сукупної реалізації усіх правових засобів держави щодо протидії в даній сфері. Тому необхідність імплементації норм Конвенції у всіх можливих галузях національного права є питанням, що потребує вдосконалення.

Список використаних джерел:

1. Конституція України [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. ЗУ «Про ратифікацію Міжнародної конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму» [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/149-15>
3. Кримінальний кодекс України. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
4. Цивільний кодекс України. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
5. Кодекс адміністративного судочинства України. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15>
6. ЗУ «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму» [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1702-18>
7. ЗУ «Про затвердження Порядку прийняття Державною службою фінансового моніторингу України рішення про зупинення фінансових операцій» [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0123-16>

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Чайковський Ю.В.